

Ribe Bispeembede.

Den 5. Juli 1918.

Det høje Ministerium har med Skrivelse af 19. f. M. — Journal Nr. 3 S. 1445 — tilstillet mig et af Ministeriet udarbejdet Forslag til Lov om Adgang for evangelisk-lutherske Frimenigheder til Brug af Folkekirkens Kirker og anmodet om min Erklæring over dette Forslag.

I den Anledning undlader jeg ikke herved tjenstligst at udtale følgende: Forslaget fremtræder som en Videreførelse af Lov om Brugen af Kirkerne af 15. Maj 1903 og af Tillægsloven hertil af 1. April 1911.

Efter at sidstnævnte Lov har givet Præster i evangelisk-lutherske Frimenigheder — der altsaa staar udenfor Folkekirken — lejlighedsvis Adgang til Kirkerne paa Anfordring af Præster eller Menighedsmedlemmer i Folkekirken, giver det fremsendte Forslag de nævnte Frimenigheder med deres Præster Adgang til regelmæssig Benyttelse af Kirkerne paa deres egen Begæring, naar de ikke selv har nogen Kirkebygning.

Forslaget udvider altsaa den Adgang, som førstnævnte Lov giver Valgmenighederne til Brug af Sognekirkerne, til at gælde Frimenighederne, dog paa visse nærmere i Lov af 1. April 1911 angivne Betingelser.

Jeg har ved det nys afholdte St. Hans Landemøde her i Ribe samtalt med Stiftets Provster om Forslaget.

Af Provsterne var mange betænkelige ved Forslaget, idet de fandt det besynderligt, at man trods alle de i Folkekirken gældende Frihedsbestemmelser ikke blot vil træde ud i en Frimenighed, men vil træde ind i det Kirkesamfunds Kirker, hvis Orden man lige er traadt udenfor.

Jeg kan for mit Vedkommende heller ikke andet end tillægge denne Betragtning nogen Vægt. Men Provsterne ønskede i alt Fald, at der under Hensyn til den Anerkendelse, der ydes den Frimenighedspræst, hvem der gives Adgang til at bruge Folkekirkens Kirker til *regelmæssige Gudstjenester* — en Adgang, der maaske kan ventes benyttet af Lægmandsbevægelser, hvis Præster er Lægprædikanter (smlgn. de saakaldte „Bornholmere“) —, burde tilføjes en Bestemmelse om, at vedkommende Frimenighedspræst efter Biskoppens Skøn i kristelig Oplysning og Modenhed væsentlig kan jævnstilles med Folkekirkens Præster.

Foruden dette Ønske, til hvilket jeg kan slutte mig, fremkom ogsaa Ønsket om, at Menighedsraadets Erklæring — se Forslaget — maa angaa Sagen i Almindelighed, idet det maa anses for naturligt, at Sognets Menighedsraad faar lovhjemlet Adgang til for Biskoppen at udtale sig, hvor det gælder en regelmæssig og vedvarende Brug af deres Sognekirke af en Kreds, som er traadt udenfor Folkekirkens Orden, om end ikke udenfor dens Trosbekendelse og Kirkeskikke. Ogsaa dette Ønske kan jeg anbefale.